

frænke mig til at henvise til Kassebeholdningens Størrelse; — der er saaledes efter min Overbeviisning Pengemidler til at møde de Krav, som kunne gøres til os, naar Thinget vil understøtte Regjeringen i dens Bestræbelser for at fastholde de af de nuværende Kilder flydende Indtægter. Jeg skal vissest aldrig være den, der tilraader at bringe Landet paa Randen af en Underbalance, men jeg skal heller ikke vige tilbage for at gøre Forslag til Udgifter, der efter min Overbeviisning ere til Landets Nytte, og som Landets finantstuelle Kræfter kunne bære. Jeg troer, at baade Regjeringen og Thinget i den Henseende skulle med Tillid see Fremtiden imøde, skulle have Tillid til Danmarks Udvikling og navnlig til Jyllands Udvikling, og at vi derfor ikke af finantstuelle Grunde skulle tages i Betænkning at anvende noget Klækkeligt til det her foreliggende Formaal.

Den anden Betragtning var Klogskabsbetragtningen. Det siges, at vi skulle have en fuldstændig Plan over de jydskke Jernbaner, førend vi begynde paa nogen Bane. Ja, mine Herrer, det forekommer mig, at der i den senere Tid er kommet en meget farlig Klogskabsaand ind i Thinget; det være langt fra mig at prise Uklogskaben, at prise Overivelsen eller Letindigheden, men paa den anden Side maa jeg tilstaae, at, dersom man ved ethvert Skridt, der skal gøres, først og fremmest vil tænke: „Mon Du dog ikke ved det Skridt, Du nu er isærd med gjøre, maaftue gjør Noget, som i en eller anden Retning,

om 10 eller 20 Aar, kan faae en Betydning, som Du ikke i dette Dieblit tænker paa“; og dersom man saaledes i den foreliggende Sag vilde sige: „det staaer rigtig nok ikke klart for mig; jeg kan rigtignok ikke indsee det, men det var jo dog muligt, at dette Skridt, vi nu ere i Begreb med at gjøre, kunde i sin Tid faae Indflydelse paa Spørgsmaalet, om Længdebanen skal lægges over Løgstør eller Aalborg, om Udgangspunktet skal være f. Ex. Frederikshavn eller Hjørring“, — at da vilde al Fremadskridten være umuliggjort. Jeg tvivler meget paa, at det er den sande Klogskab at opstille den Art af Muligheder, naar den fornuftige Betragtning maa sige: Nei, den Bestemmelse, som træffes i denne Sag, kan i saa Henseende fornuftigviis kun faae den Indflydelse, at den fremmer den Sag, Længdebansesagen, som Alle interessere sig for, men med Hensyn til hvis Retning det, vel at mærke, er aabenbart, at der i dette Thing er ikke lidet forskjellige Ansuelser. Det nytter jo nemlig ikke at følge, at f. Ex. for den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) ligger Længdebanen paa et Sted, og f. Ex. for den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Fischer) ligger den paa et andet Sted, og saa fremdeles. Det er netop det Giendommelige ved Længdebansesagen, at, saalænge Spørgsmaalet om Retningen af Banen holdes taaget og ubestemt, saa kan der finde en tilfyneladende Samstemning Sted, men, naar vi komme ind paa de virkelige Linier, stiller Sagen sig anderledes.